

POSTANOWIENIE

Dnia 27 maja 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **A. G.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron,

w dniu 27 maja 2020r. zażalenia obrońcy na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karno-Odwoławczego Sądu Okręgowego w L. z dnia 19 lutego 2019r., sygn. akt WKK (...), o odmowie przyjęcia kasacji wniesionej przez obrońcę od prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w L. z dnia 23 października 2019r., sygn. akt V Ka (...),

p o s t a n o w i ł:

uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Prezesowi Sądu Okręgowego w L.

UZASADNIENIE

Przewodniczący V Wydziału Karno-Odwoławczego Sądu Okręgowego w L., zarządzeniem z 19 lutego 2020r., odmówił przyjęcia kasacji obrońcy od wyroku Sądu Okręgowego w L. z 23 października 2019r., podając, że podniesiony w nadzwyczajnym środku zaskarżenia zarzut nie mieści się w katalogu uchybień stanowiących bezwzględne przyczyny odwoławcze i nie wskazuje na zaistnienie innego rażącego naruszenia prawa, które mogłoby mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Na zarządzenie to złożył zażalenie obrońca skazanego A. G.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie zasługiwało na uwzględnienie.

Ugruntowany w judykaturze jest pogląd, że kontroli formalnej nie podlega to, czy zarzut kasacyjny sformułowano poprawnie, czy wskazane uchybienia rzeczywiście miały miejsce, czy mają one *in concreto* charakter rażący i czy mogły wpłynąć na orzeczenie, gdyż jest to już badanie zasadności zarzutów, a to nie leży w gestii prezesa sądu (zob. post. SN z 8 czerwca 2004r. IV KZ 18/04). Poza rozważaniami prezesa sądu pozostawać zatem muszą wszystkie te kwestie, bo dotyczą one nie dopuszczalności, ale zasadności kasacji (zob. post. SN z 8 lipca 2003r., V KZ 24/03).

Zamieszczony w art. 523 § 1 zd. 2 k.p.k. wyraz „wyłącznie” należy rozumieć w ten sposób, że nie jest dopuszczalne zaskarżenie kasacją wyroku w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze, jeżeli podnosi się jedynie zarzut jej niewspółmierności. *A contrario* wolno w kasacji twierdzić, że kara jest niewspółmierna, pod warunkiem jednak, iż zarzuca się rażącą obrazę prawa materialnego lub procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia o karze (zob. wyr. SN z 3 listopada 1994r. IV KKN 206/99, OSNKW 2000, z. 1-2, poz. 15).

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, trzeba stwierdzić, że co prawda apelacja skazanego podnosiła tylko zarzut z art. 438 pkt 4 k.p.k., ale w kasacji wcale tego zarzutu wprost nie powtórzono. Obrońca był zdania, że Sąd odwoławczy rażąco naruszył art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez dokonanie niedostatecznej analizy argumentów wyłożonych w zwykłym środku odwoławczym. Nieuprawnionym postąpieniem podmiotu, który wydał zaskarżone zarządzenie, było snucie rozważań na temat tego, czy doszło do „rażącego” naruszenia prawa na etapie postępowania apelacyjnego i czy mogło ono wywrzeć „istotny” wpływ na treść orzeczenia. W ten sposób autor kwestionowanego zarządzenia wykroczył poza przyznane mu uprawnienia określone w art. 530 § 2 k.p.k.

W konsekwencji niezbędne stało się wydanie orzeczenia o charakterze kasatoryjnym. Badając ponownie warunki formalne kasacji, konieczne będzie zastosowanie się do zaprezentowanych wyżej uwag odnoszących się do granic

kontroli sprawowanej przez prezesa sądu, przewodniczącego wydziału lub upoważnionego sędziego.